HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

לפריחה בבגדים. אם פרוח תפרח הנרעת ונתמלא כל הבגד: **אדם שפרחה נגעו טהור.** לכתיב (ויקרא יג) אם פרוח תפרח הנרעת וגו' ופליגי רבנן עליה. והיכא דפרחה בבגד כולו והכניסו למקדש או הנוגע בו ונכנס למקדש לרבנן חייב ולר' יוחנן פטור: **המעריך פחות מבן חדש.** למר על פחות מבן חדש ערכו עלי והתורה לא נתנה לו ערך דגדי ערכין כתיב (ויקרא כז) ואם מבן חדש וגו': **ר"מ אומר נותן דמיו.** כמה שהוא נמכר בשוק דקסבר אין אדם מוציא דבריו לבטלה ויודע שאין ערך לפחות מבן חדש וגמר ואמר לאם דמים ולרבנן פטור. ואם בא גיזבר ומשכנו לר"מ הוי הקדש ואין אדם מתקדשת בו אלא אם כן יודע בו כדתנן (קידושין דף נב:) ובהקדש במזיד קידש בשוגג לא קידש ולרבנן לא הוי הקדש והרי הוא של בעלים לקדש בו האשה והאומר שקדש בו אינה מקודשת. ג"י לר"מ הוי הקדש והנהנה ממנו מביא אשם מעילות והרי אותו אשם קדש קדשים והאוכלו בטומאת גופו חייב כרת ולרבנן לא הוי הקדש והרי הוא של בעלים הוא והנהנה ממנו לא מעל ואם הביא אשם מעילות אינו יכול לעזרה הוא ואין חייבין עליו משום טומאה: **נדק הכיס.** ומועלין בהן: **להכניס.** ואין מועלין בהם: **אחל על קדשי קדשים.** כדתנן (ערכין דף כח:) מחרים אדם את קדשיו אם נדר נותן דמיהם ואם נדבה נותן את טובתם כפי חלק שיש לו בה כדמפרש במסכת ערכין בפ' המקדיש: **ליורו.** מזלג קטן שטווין בו זהב: **י' כהנים**[ט]. כדמפרש בפרק קמא[י] י' כהנים כתובין בפרשה. אם נפדים בפחות מעשרה בני אדם עדיין הקדש היא ומועלין בה ולרבנן אין מועלין בה: **המקנא לאשתו.** המתרה באשתו אל תסתרי עם איש פלוני: **ומשקה על פי עד אחד.** שבא ואמר אני ראיתיה שנסתרה ואם לא השקה נאסרה עליו ותנן (סוטה דף כד.) אלו לא שותות ולא בוטלות כתובתן האומרת איני שותה והיכא דליכא עידי סתירה ואמרה איני שותה לרבי אליעזר אין לה כתובה לרבי יהושע יש לה כתובה שאינה נאסרת עליו ואם מכרה לאחר כתובתה קנה. ואם תופס ממונו של זה כדי כתובה הרי הוא שלו ואם לקדש בו את האשה ולרבי אליעזר הוי גזל ולא קידש: **מאין היו מודדין.** לידע מי זו עיר קרובה אל החלל: **מטעורו.** ואותה שקרובה לטעורו תביא את העגלה ולא הקרובה לאפריחה בבגדים שהיא[א] טהורה נאמרה קרחת וגבחת באדם ונאמרה קרחת וגבחת בבגדים מה להלן פרח בכולו טהור אף כאן פרח בכולו טהור [ב]דברי אלו הערכין והחרמים והקדישות הערכין בפלוגתא דר"מ ורבנן [ג]דתנן [ד]המעריך פחות מבן חדש ר"מ אומר נותן דמיו וחכמים אומרים [ה]לא אמר כלום החרמים בפלוגתא דרבי יהודה בן בתירה ורבנן דתנן [ו] ר' יהודה בן בתירה אומר סתם חרמים לבדק הבית שנאמר [ז]כל חרם קדש קדשים הוא לה' וחכמים אומרים [ח]סתם חרמים לכהן שנאמר [ט]כשדה החרם לכהן תהיה אחוזתו אם כן מה תלמוד לומר קדש קדשים הוא לה' [י]שחל על קדשי קדשים ועל קדשים קלים הקדשות בפלוגתא דרבי אליעזר בן יעקב ורבנן דתניא [יא]ר' אליעזר בן יעקב אומר אפילו ציונורא של הקדש [יב]צריכה עשרה בני אדם לפדותה ריבות זה השקאת סוטה ועריפת העגלה וטהרת מצורע השקאת סוטה בפלוגתא דרבי אליעזר ור' יהושע דתנן [יג]המקנא לאשתו ר"א אומר מקנא על פי שנים ומשקה על פי עד אחד או על פי עצמו ר' יהושע אומר [יד]מקנא על פי שנים ומשקה על פי שנים עריפת עגלה בפלוגתא דרבי אליעזר ורבי עקיבא דתנן [טו] מאין היו מודדין רבי אליעזר אומר ממיבורו ר' עקיבא אומר [טז]מחוטמו ר' אליעזר בן יעקב אומר ממקום שנעשה חלל מצוארו טהרת מצורע בפלוגתא דר' שמעון ורבנן דתנן [יז]אין לו בהן יד בהן רגל אוזן ימנית אין לו טהרה עולמית ר' אליעזר אומר נותן לו על מקומו ויוצא רבי שמעון אומר [יח]נותן על של שמאל ויוצא בשעריך זה לקט שכחה פיאה לקט דתנן [יט]שני שבלין לקט שלשה אינן לקט שכחה שני עומרין שכחה שלשה אינן שכחה ועל כולן ב"ש אומרים שלש לעני וארבע לבעל הבית פיאה בפלוגתא דר' ישמעאל ורבנן [כ]דתנן [כא]מצות פיאה להפריש מן הקמה לא הפריש מן הקמה יפריש מן העומרין לא הפריש מן העומרין יפריש מן הכרי עד שלא מירחו מירחו מעשר ונותן לו משום רבי ישמעאל אמרו [כב]אף מפריש מן העיסה: ג' בתי דינין וכו': אמר רב כהנא הוא אומר מפי השמועה והן אומרין מפי השמועה אינו נהרג הוא אומר כך הוא בעיני והן אומרין כך הוא בעינינו אינו נהרג וכל שכן הוא אומר מפי השמועה והן אומרין כך הוא בעינינו אינו נהרג עד שיאמר כך הוא בעיני והן אומרים מפי השמועה תדע שהרי לא הרגו את עקביא בן מהללאל ור' אלעזר אומר אפילו הוא אומר מפי השמועה והן אומרין כך הוא בעינינו נהרג כדי שלא ירבו מחלוקות בישראל ואם תאמר מפני מה לא הרגו את עקביא בן מהללאל מפני שלא הורה הלכה למעשה תנן כך דרשתי וכך דרשו חבירי כך למדתי וכך למדו חבירי מאי לאו דהוא אמר מפי השמועה והם אומרים כך הוא בעינינו לא הוא אומר כך הוא בעיני והם אומרים מפי השמועה ת"ש [כג]דאמר רבי יאשיה שלשה דברים סח לי זעירא מאנשי ירושלים [כד]בעל שמחל על קינויו מחול

מרחו מעשר ונותן לו. ופליגי למתן דאית ליה בגירה כל זמן שלא הפריש פיאה ולא בגירה היה הכל שלו ומתחייב הכל במעשר ושוב לא יפטור ומ"ת תרומה נמי למתי מעשרות ונותן לו וכ"ת דתרומה גלאו הכי יפריש העני דכל פיאה חייבת בתרומה חדא דאם כן הרי הוא מקדיש מעשר לתרומה גדולה ועוד דתנן במסכת תרומות פ"ק [מ"ה] אין תורמין מן הלקט מן השכחה ומן הפיאה וי"מ דלהכי לא מני תורם דאפילו הפקיר לאחר מירוח פטור מן התרומה [כה]דתנן במסכת מעשרות פ' שלשה מינין) פירות ממורחין בשדה מכונסין מאוסיס משוס גזל מפוזרים מותרין בין כך בין כך חייבין במעשר ופטורים מן התרומה ולית דסבירא ליה מפרש לה להכי פטורין מן התרומה לפי שאי אפשר לגורן שנעקר אלא אם כן נתרמה ממנו תרומה גדולה לפיכך אין לריך לתרוס כשמנע פירות דמסתמא הופרשה מהם תרומה גדולה וגרמה לפרש דמשום דתרומה דבר מועט לא חש להזכיר[ט]:

קינויו מחול. היינו דוקא קודם שנמסקה המגילה אבל לאחר מיכן אין יכול למחול:

מסית

תורה אור השלם

1. כִּי יִפָּלֵא מִמְּךָ דָּבָר לְמִשְׁפַּט בֵּין דָּם לְדָם בֵּין דִּין לְדִין וּבֵין נֶגַע לָנֶגַע דִּבְרֵי רִיבֹת בִּשְׁעָרֶיךָ וְקַמְתָּ וְעָלִיתָ אֶל הַמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר יְיָ אֱלֹהֶיךָ בּוֹ: דברים יז ח
2. אַךְ כָּל חֵרֶם אֲשֶׁר יַחֲרֹם אִישׁ לַיְיָ מִכָּל אֲשֶׁר לוֹ מֵאָדָם וּבְהֵמָה וּמִשְׂדֵה אֲחֻזָּתוֹ לֹא יִמָּכֵר וְלֹא יִגָּאֵל כָּל חֵרֶם קֹדֶשׁ קָדָשִׁים הוּא לַיְיָ:
ויקרא כז כח
3. וְהָיָה הַשָּׂדֶה בְּצֵאתוֹ בַיֹּבֵל קֹדֶשׁ לַיְיָ כִּשְׂדֵה הַחֵרֶם לְכֹהֵן תִּהְיֶה אֲחֻזָּתוֹ: ויקרא כז כא

מוסף רש"י

לפריחה בבגדים. אם פרחה הנרעת בכל הבגד (זבחים מט:). **שהיא טהורה.** ופע"פ שלא נתמר אלא באדם ואם פרוח תפרח וגו' (נדה יט:). **המקנא לאשתו.** ליפול דקרא נקט (במדבר ה) ונקיט לה אמאי (סוטה ב:). **מקנא על פי שנים.** אם בא להשקותה צריך להניח שני עדים שאמר לה בפניהם אל תסתרי עמו, ואם לא היתה לה בפני שנים אינה נאסרת עליו בסתירתה ואינו משקה (שם). **ומשקה על פי עד אחד כו'.** ואפילו אין עדים שנסתרה אלא עד אחד או הוא עצמו אומר לחייתי לה, שנאסרת אחר שקינאתי לה, נאסרת בסתירה עד שתאמר, ולקמן יליפינן מקראי שבסתירה תוסרתה עליו מספק (שם). ר' יהושע אומר. לריך ג' עדים אף לסתירה (שם). אין לו. למזוג, בהן יד כו'. אין לו טהרה עולמית. לפי שאין יכול לקיים בו מתן סם ושתן על הן ידו (נזיר מו:) דבעינן קרא דכתיב (יומא סא:). **רבי אליעזר אומר כו'.** לא בעי קרא דכתיב (לעיל מה:). **מצות פאה להפריש מן הקמה.** דכתיב לא תכלה פאת שדך לקלוט (ב"ק צב.). מירחו. מחליק את הכרי כשרחת ומירוח הוי גמר מלאכה למעשר (שם) ולתרומה (תמורה ו:). **מעשר ונותן לו.** שלא להפסיד העני, שהלקט והשכחה והפאה פטורין מן המעשר וזה הבעלים נותן לו מיד (מכות טז:) שלכך מעשר כל מעשרותיו מחלה ואחר כך נותן לו פאה כדי שלא יפסיד עני, שאילו היה נותנו קודם מירוח, אע"פ שעני מלקף לקט שכחה ופאה הרבה ושוה מהן כרי פטור מן המעשר, שהרי הפקר הוא, אבל עכשיו שנתחייב ביד בעל הבית נתחייב במעשר, דהכי אמרינן במסכת בכורות (מ:) לקט שכחה ופאה שעשאן בגורן הוקבעו (ב"ק צב.). **אף מפריש מן העיסה.** פאה אם לא נתנה כבר, ואילו לת"ק מן העיסה לא, דקנייה בזיווי והוי ממון שלו לו תוציון לעד שתפרוש לישה לאו כמו שהיה (שם). **סח לי זעירא.** שהיה מגמגי ירושלים (סוטה כה.).